

Sheila
O'Flanagan

Elämä
voi alkaa

Elämä voi alkaa

Sheila O'Flanagan

Elämä
voi alkaa

Englannin kielestä suomentanut Päivi Paju

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos:

Sheila O'Flanagan: *The Missing Wife*

© Sheila O'Flanagan, 2016

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2024

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Päivi Paju

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-805-6

Painettu EU:ssa

Luku 1

Seistessään jonossa ja odottaessaan vuoroaan nousta linja-autoon Imogen tunsi paniikkinsa kasvavan. Kylmä hiki sai hänen valkoisen puuvillapaitansa selän kostumaan, aivan hänen edessään seisoivat värikkääseen Madiba-paitaan pukeutunut pitkä mies ja kärsimättömän oloinen pariisilaisnainen, joka oli katsonut kelloaan aina viiden minuutin välein kuluneen puolen tunnin ajan. Nainen äännähti paheksuvasti ja antoi ymmärtää, että hänen pitäisi päästä eteenpäin, mutta Imogen pysyi paikallaan linja-auton alimmalla askelmalla ja puristi kaidetta tiukasti pystymättä liikkumaan.

”S’il vous plaît”, nainen sanoi yhteen purtujen hampaiden välistä.

”Anteeksi.” Imogen siirtyi sivuun. ”Menkää vain ensin.”

Nainen työntyi Imogenin ohi muut matkustajat perässään, ja Imogen jäi ovensuuhun osaamatta päättää, nousisiko linja-autoon vai ei.

”Rouva?” Kuljettaja katsoi häntä kysyvästi.

”Niin”, hän sanoi epäröiden. ”Aivan, minä... minä nousen nyt kyytiin.”

Hänen päänsä sisällä ääni kuitenkin torui häntä.

Mitä ihmettä sinä oikein luulet tekeväsi? Et sinä pärjää yksinäsi. Sinä vain sotket kaiken. Niin sinä aina teet.

Imogen kuitenkin vaienssi miehen äänen. Mies oli väärässä. Hän ei sotkisi kaikkea. Sillä hänellä oli Suunnitelma.

Älä nolaa itseäsi täysin. Hän kuuli jälleen miehen äänen puristaessaan kaidetta.

Hän ei nolaisi itseään, jos hän pitäytyisi suunnitelmassaan. Se oli idioottivarma. Toivon mukaan. Ja hän oli jo selvinnyt menestyksekkäästi Suunnitelman alusta. Hänellä ei ollut mitään syytä epäillä itseään muunkaan suhteen. Sitä paitsi, hän ajatteli, oli jo liian myöhäistä perääntyä.

Koskaan ei ole liian myöhäistä.

Tällä kertaa sanat olivat hänen äitinsä, yksi monista äidin kuluneista sanonnoista, joita tämä käytti päivittäin. Tällä kertaa sanat kuitenkin pitivät paikkansa. Ei ollut liian myöhäistä. Hän voisi edelleen häipyä aiheuttamatta sen kummempaa vahinkoa. Mitä ongelmia hänen teoistaan saattaisikin seurata, ne voitaisiin korjata. Hän keksisi kaiken kattavan selityksen.

Hän ei kuitenkaan ollut täällä siksi, että palaisi takaisin ja yritäisi keksiä tekosyitä. Ei hän turhaan ollut hionut Suunnitelmaa niin kauan. Kaikesta huolimatta hänellä oli vaihtoehto. Hän voisi joko jatkaa eteenpäin tai palata takaisin. Hän muistutti itselleen, että juuri tätä tilaisuutta hän oli odottanut. Ensimmäistä tilaisuuttaan toteuttaa Suunnitelma. Miltä hänestä tuntuisi, jos hän antaisi tilaisuuden livetä hyppysistään?

Hän veti syvään henkeä ja alkoi nousta linja-auton rappusia.

Linja-auto oli mukava ja ilmastoitu, mikä oli miellyttävä helpotus kesäkuisen päivän odottamattoman kosteuden jälkeen. Messuhalli oli ollut kuuma ja täynnä ihmisiä, ja hän oli toivonut moneen kertaan, että olisi pukeut ylleen jotain kevyempää kuin hänen tumman-sininen villajakkupukunsa, jonka Vince oli sanonut olevan sopiva liikematkalle Ranskaan. Hän ei ollut varma, johtuiko aamupäivän hikoilu jakkupuvusta vai siitä, mitä ja millä tavalla hän oli tekemässä.

Hän asteli linja-auton käytävällä. Hän oli antanut niin monen matkustajan nousta linja-autoon ennen häntä, ettei jäljellä ollut enää kovin montaa paikkaa valittavana. Hän liukui ensimmäiselle vapaalle paikalle pitkäkoipisen miehen viereen; miehellä oli nappikuulokkeet korvissaan ja hän selasi nopeasti puhelimensa soittolistoja. Opiskelija, Imogen päätteli vilkaistessaan miehen parransänkisiä poskia, printti-t-paitaa ja revittyjä farkkuja. Hän muisteli kaihoisana omia opiskeluvuosiaan, vaikka hän ei pitänytään niitä tyypillisinä. Toisin kuin monet hänen ikätoverinsa, hän ei ollut halunnut matkustaa tai hankkia elämäkokemusta. Hän oli halunnut asettua aloilleen. Asettua omaan paikkaansa eikä jonkun toisen hänelle valitsemaan paikkaan. Se oli ollut hänelle erittäin tärkeää. Valitettavasti.

Hän väläytti pikaisen hymyn nuorelle miehelle, mutta tämä keskittyi puhelimeensa niin, ettei huomannut.

Linja-autonkuljettaja vaihtoi ajovaihteelle, ja linja-auto lähti asemalta hitaasti liikkeelle.

Muutaman minuutin kuluttua bussi kääntyi kohti Boulevard Périphériquea, ja Imogenin puhelin piippasi.

Hän laski kymmeneen ennen kuin luki tekstiviestin.

Oletko lentokentällä? viestissä luki.

Olen matkalla sinne, hän vastasi.

Kauanko vielä?

Imogen katsoi ympärillään olevien rakennusten julkisivuja kuljettajan odottaessa valon vaihtumista vihreäksi. Rakennukset olivat pääosin lasista ja teräksestä rakennettuja toimistotaloja. Ne olisivat voineet olla missä päin maailmaa tahansa.

Kaksikymmentä minuuttia.

Lähetä minulle viesti, kun pääset perille.

Ookoo.

Rakastan sinua.

Imogen epäroi hetken ennen kuin lähetti vastauksensa. *Minäkin rakastan sinua :*)

Hän näki lentoaseman opastekyltin, kun linja-auto lähti taas liikkeelle. Bussi kiihdytti vauhtia ja kääntyi sitten vastakkaiseen suuntaan. Imogen hengitti hitaasti ulos. Hänen vieressään istuva opiskelija keskittyi edelleen musiikkiinsa. Imogen tuijotti ulos ikkunasta. Kun he ohittivat risteyksen, jossa luki ”Disneyland”, hän lähetti miehelleen uuden tekstiviestin.

Lentokentällä, siinä luki. Puhelimesta loppuu kohta akku. Jutellaan myöhemmin. Tällä kertaa hän ei lisännyt loppuun hymynaamaa.

Hän nosti käsilaukkunsa edessään olevan penkin alta ja avasi sen. Sitten hän veti kihla- ja vihkisormuksen sormestaan ja pudotti ne käsilaukkuunsa. Sen jälkeen hän otti hiusneulan sivutaskun pienestä paketista ja avasi sillä puhelimensa SIM-kortin pidikkeen. Hän nosti SIM-kortin pidikkeeltä ja piti sitä hampaidensa välissä sen aikaa, kun hän sulki puhelimen. Kun hän puri korttia lujaa, hän tajusi opiskelijan alkaneen katsoa häntä.

”Kortti vahingoittuu”, opiskelija sanoi ranskaksi irrottaessaan toisen kuulokkeen korvastaan.

”Tiedän”, Imogen vastasi myös ranskaksi, kun oli ottanut kortin suustaan.

Hän piti korttia peukalon ja etusormen välissä ja alkoi puristaa. Hetken kuluttua SIM-kortti alkoi taipua. Hän puristi sitä niin kauan, että se taittui kahtia ja metallinauhat katkesivat. Opiskelija kohautti olkapäitään. Imogen painautui istuintaan vasten ja tuijotti suoraan eteensä.

Vince Naughtonilla oli aina suunnitelma. Hän halusi aika-
tauluttaa päivänsä, ja hän vihasi yllätyksiä. Vuosikausia sitten eräänä yrityksen ideointi- ja ryhmäytymispäivänä, joka hänen mielestään oli täydellistä ajanhukkaa, eräs kollega oli kuvailut

häntä kontrolloivaksi. Naiskollegan pikaisesti tehdyn arvion ärsyttämänä Vince oli vastannut, ettei hän ollut kontrolloiva vaan ainoastaan vastuuntuntoinen, ja se oli saanut ryhmän taputtamaan ja hänen kollegansa näyttämään nololta. Pari kuukautta myöhemmin Vince oli saanut ylennyksen ja naiskollega oli lähtenyt yrityksestä, mikä vain vahvisti tunnetta siitä, että hän oli ollut oikeassa. Oli hyvä tietää, kuinka asioiden kuului sujua, hän ajatteli. Ja hyvä varmistaa, että ne sujuivat.

Sen vuoksi Corkissa hotellin parkkipaikalle kääntyessään hän saapui perille kymmenen minuutin sisällä määrittelemästään saapumisajasta – kymmenen minuuttia oli varattu sille, että sattuisi jotain odottamatonta. Vince halusi varautua odottamattomaan. Sen vuoksi hän oli yksi firman parhaista työntekijöistä. Hän otti huomioon kaikki vaihtoehdot. Hyvin harvoin mikään pääsi yllättämään hänet. Hän valmistautui pahimpaan ja toivoi parasta. Se oli toiminut hyvin koko hänen elämänsä ajan.

Hän pysäköi autonsa, kirjautui hotelliin vastaanotossa ja meni huoneeseensa. Hän oli esittänyt toiveen, että saisi huoneen ensimmäisestä kerroksesta, mikäli mahdollista, ja hän oli tyytyväinen, kun konferenssin järjestäjät olivat täyttäneet hänen toiveensa, vaikkakin huoneesta oli näkymä parkkipaikalle eikä joelle, kuten hän olisi toivonut. Muutoin kaikki kuitenkin oli kunnossa: wifi toimi, huoneessa oli välineet teen ja kahvin keittämiseen ja seinällä oli moderni taulutelevisio.

Hän istahti vuoteelle ja lähetti tekstiviestin.

Perillä aikataulun mukaan. Huone ok. Tekstaa, kun olet kotona.

Sitten hän jätti kännykkänsä sängylle ja lähti kylpyhuoneeseen käydäkseen suihkussa.

Autoaikataulun mukaan bussimatka kestäisi yli yksitoista tuntia. Tietenkin oli olemassa lukemattomia nopeampiakin tapoja

matkustaa Pariisista Lounais-Ranskaan kuin maanteitse (tosin Imogen tiesi, että jos hän olisi ajanut itse, hän olisi helposti selvinnyt matkasta puolessa siitä ajasta). Lento Lounais-Ranskaan olisi kestänyt alle puolitoista tuntia, mutta lentäminen olisi tarkoittanut, että hänen olisi pitänyt kertoa nimensä ja luottokorttitietonsa, ja sitä hän ei halunnut tehdä. Juna olisi ollut kaikkein paras vaihtoehto, kun otti huomioon Ranskan erinomaisen rautatiejärjestelmän, ja lisäksi hän olisi päässyt täsmälleen sinne, minne halusikin päästä. Tosin vaikka hän oli pystynyt ostamaan lipun ilman etukäteisvarausta, hän oli varma, että kaikkialla Montparnassen ultramodernilla rautatieasemalla oli lukemattomia valvontakameroita, eikä hän halunnut näkyä niistä yhdessäkään. Hän oli katsonut liian monta uutisraporttia paha-aavistamattomien ihmisten rakeisista kuvista heidän hoidaessaan arkisia asioitaan tietämättä, että julkiset paikat olivat täynnä kameravalvonnan pesäkkeitä. Hän tajusi, että hänkin oli saattanut tallentua valvontakameraan lippua ostaessaan. Hän ei kuitenkaan uskonut niin. Sitä paitsi kukaan ei odottaisi hänen matkustavan linja-autolla. Sen vuoksi se olikin osa Suunnitelmaa.

Kun he saapuivat ensimmäiselle pysähdyspaikalle neljän tunnin matkustamisen jälkeen, alkoi sataa. Imogen väisteli satunnaisia suuria vesipisaroita kiirehtiessään sisään huoltoasemalle ja suuntasi kohti naisten vessaa. Vessakopissa hän irrotti akun puhelimestaan ja heitti sen punaiseen roska-astiaan. Heidän seuraavalla pysähdyksellään neljän tunnin päästä hän heitti itse puhelimen siniseen roska-astiaan lähelle linja-autopysäkkiä. Ensimmäistä kertaa yli viiteentoista vuoteen hänellä ei ollut kännykkää, ja se tuntui oudolta. Vaikka puhelin olikin ollut käyttökelpoton ilman SIM-korttia ja akkua, se oli ollut osa häntä. Nyt se oli poissa. Hän halusi ajatella, että poissa tuntuisi olevan myös

kaikki mitä puhelin oli edustanut, mutta todellisuudessa hän ei tuntenut yhtään mitään. Muuta kuin levottomuutta. Tai kenties silkkaa pelkoa.

Kun hän palasi linja-autoon, opiskelija pelasi kiivain sormin jotain peliä kännykällään. Poika nosti katseensa, kun Imogen asettui omalle paikalleen, ja hymyili Imogenille heikosti ennen kuin jatkoi pelaamista.

Imogen oli melko varma, että hänelle oli lähetetty tällä aikaa lisää tekstiviestejä.

Joko olet kotona?

Missä sinä olet?

Ja kenties sen jälkeen ääniviestejä.

”Etkö ole ladannut sitä hemmetin puhelinta? Soita minulle.”

Hän ei kuitenkaan soittaisi. Sekin oli osa Suunnitelmaa. Ja koska hän oli tuhonnut kännykkänsä, hänen täytyisi pysyä suunnitelmassaan.

Hän ojensi kädet eteensä. Ne tärisivät.

Opiskelija lakkasi pelaamasta ja otti kuulokkeet korviltaan. Hän kääntyi Imogeniin päin ja pyysi väistämään, jotta hän saisi otettua reppunsa hyllyltä. Imogen seiso i sen aikaa, kun nuori mies otti reppunsa ja penkoi sitä. Sitten mies liukui takaisin paikalleen, ja Imogen istuutui takaisin omalle penkilleen. Opiskelija laski edessään olevan muovisen pöydän ja pani sille vesipullon ja kelmuun käärityn kolmioleivän. Hänellä oli muutakin ruokaa – KitKat, suklaamuffini ja pari banaania. Hän tarjosi toista banaaniaan Imogenille.

”Ei kiitos.” He keskustelivat edelleen ranskaksi.

”Oletko varma?” opiskelija kysyi. ”*Maman* pakkasi kaiken tämän mukaani. Tykkään kyllä syödä, mutta toinen banaani on minulle liikaa.”

”Kiitos, kun tarjosit”, Imogen sanoi. ”Minun ei vain ole nälkä.”

”Hyvä on.” Opiskelija avasi voileipänsä kääreen ja haukkasi ison palan.

Imogen yritti olla katsomatta opiskelijaa. Ilman puhelinta tai lehteä ajanvietteenä hänen oli vaikea tuijottaa eteenpäin.

”Saanko kysyä, miksi sinä tuhosit SIM-korttisi?” opiskelija kysyi, kun sai voileipänsä syötyä.

Imogen epäröi ennen kuin vastasi. ”Halusin vain päästä kauas kaikesta.”

”Olisit voinut vain sammuttaa puhelimesi.”

”Se ei ole sama asia.”

”Oli se kuitenkin melko radikaalia.” Hän virnisti Imogenille.

”Ainakin tiedän, ettei puhelin pysty houkuttelemaan minua”, Imogen totesi.

Opiskelija nyökkäsi ja käänsi huomionsa muffiniin. Se katosi kahdella haukkauksella, ja sitten hän jatkoi kyselemistä.

”Oletko lomalla?” hän kysyi.

”Tuota... tavallaan”, Imogen sanoi. ”Olin töissä, ja nyt minulla on hiukan vapaata.”

”Siistiä”, opiskelija sanoi. ”Minulla on kesätyöpaikka viini-tarhassa.”

”Siitä tulee varmasti hauskaa.” Imogenin suunnitelmaan ei ollut kuulunut jutteleminen kenenkään kanssa, koska hän ei ollut osannut odottaa satunnaista jutustelua ventovieraiden kanssa. Hän ei ollut tottunut siihen. Sitä paitsi hän oli halunnut pysytellä nimettömänä, helposti unohdettavana. Opiskelijapoika tarjosi kuitenkin odottamattoman tervetullutta vaihtelua. Joka tapauksessa tämä hoiti pääosin puhumisen. Hänen ei tarvinnut muuta kuin nyökätä aina silloin tällöin.

”Mikä sinun nimesi on?” opiskelija kysyi tauon aikana.

”Imo...gen”, hän mutisi.

”Mukava tavata, Jen”, opiskelija sanoi sen kummemmin ihmettelemättä hänen epäröivää vastaustaan yksinkertaiseen kysymykseen. ”Minä olen Henri.”

Imogen ei korjannut nimeään Henrille.

Henri puhui paljon. Hän oli kaksikymmentävuotias ja opiskeli ympäristötiedettä Orléansin yliopistossa, ja hän oli kiinnostunut viinin valmistuksesta ja viljelystä. Edellisenä vuonna hän oli matkustanut tutustumaan Kalifornian viinitarhoihin, jotka olivat olleet mahtavia, hän kertoi, mutta hän odotti kovasti Bayonnea. Haluaisiko Imogen tavata kahvien merkeissä?

Imogen ei muistanut, koska viimeksi oli hymyillyt aidon huvittuneesti, kuten nyt. Henri oli vähintään kymmenen vuotta häntä nuorempi, mutta tämä yritti silti iskeä häntä. Mikä oli kaiketi tavallaan imartelevaa, vaikkakin hyvin ranskalaista.

”Olen pahoillani”, Imogen sanoi. ”Minä en jää Bayonneen. Jatkan matkaani pidemmälle.”

”*Domage*”, Henri sanoi. ”Olisi ollut mukava juoda kahvia kanssasi. Kenties joskus toisella kertaa? Mistä sinä olet kotoisin?”

”Provencesta.” Imogen oli asunut pienenä Marseillen lähellä.

”Perheeni oli kerran lomalla Cannesissa”, Henri sanoi. ”En tosin muista siitä paljoakaan.”

”Se on mukava kaupunki”, Imogen sanoi. ”Tosin melkoista bling-blingiä.”

Henri nauroi englanninkieliselle sanalle. Ja Imogen hymyili jälleen.

Oli jo keskiyö, kun he lopulta saapuivat pääte pysäkillä rautatieaseman lähelle Akvitanian hallintoalueella sijaitsevaan Bayonnen kaupunkiin. Sade oli lakannut tuntia aiemmin, ja taivas oli täysin kirkas. Imogen istui paikallaan, kun kaikki muut hänen

ympärillään nousivat seisomaan. Hän oli tuntenut olonsa rennoksi jutellessaan Henrin kanssa, mutta yhtäkkiä hänen kätensä tärisivät jälleen. Hän oli ollut turvassa viimeiset yksitoista tuntia, suojassa muulta maailmalta linja-auton ajaessa maan läpi. Nyt hänen täytyi astua ulos ja kohdata kaikki taas uudelleen. Ja vieläpä aivan yksin. Kukaan ei ollut opastamassa häntä eikä kertomassa, mitä hänen pitäisi tehdä. Ei ketään, joka auttaisi häntä hänen Suunnitelmansa toteuttamisessa.

”Anteeksi, Jen.” Henri, joka oli nukahtanut hetkeä aiemmin, oli havahtunut hereille ja valmis poistumaan linja-autosta.

”Niin. Anteeksi”, Imogen sanoi ja nousi seisomaan. ”Pidä hauskaa viinitarhoilla.”

”Ja sinä lomallasi. Soita minulle, jos tulet takaisin Bayonneen.”

”Ei puhelinta”, Imogen muistutti.

”Olen Bernard Noblessa”, Henri sanoi. ”Etsi minut sieltä.”

Imogen tiesi, ettei etsisi.

Hän seurasi Henriä ulos linja-autosta ja heilautti kättään kävellessään pois reppu selässään. Imogen odotti, kun kuljettaja otti loput matkatavarat säilytyslokerosta. Hänen hopeanharmaa laukkunsa oli yksi viimeisistä noudetuista. Hän nosti sen ja katsoi ympärilleen. Pysäköintipaikan takana olevat rakennukset olivat tyyppillisen ranskalaisia tiiliseininen ja takorautaparvekkeinen.

Hän oli painanut mieleensä sen hostellin osoitteen, jossa hän toivoi voivansa yöpyä, joten kun hän oli ensin varmistanut oikean suunnan, hän meni tien yli ja käveli kapeaa sivukatua pitkin. Kadunkulmassa, oven yllä olevassa tummanvihreässä katoksessa, luki hostellin nimi. Hän epäröi tullessaan ovelle. Hän ei ollut koskaan aiemmin asunut hostellissa. Hän ei ollut matkustellut opiskeluaikanaan.

Hän työnsi auki tiilikehyksisen lasioven. Rakennus oli sisältä siisti ja remontoitu, lattialaatat olivat mustavalkoiset, ja paljaita

seiniä koristivat metalliveistokset. Keski-ikäinen nainen istui pienen vastaanottotiskin takana kirjaan syventyneenä. Nainen ei nostanut katsettaan ennen kuin Imogen seiso i hänen edessään ja rykäisi.

”Voinko auttaa?”

”Tuota...”

Et pärjää ilman minua.

Imogen käännähti ympäri varmana siitä, että mies seiso i hänen takanaan. Ketään ei kuitenkaan näkynyt.

”*Mademoiselle?*”

Sinä epäonnistut. Sinä tiedät, että niin siinä käy.

”Minä... minä haluaisin huoneen.”

Hän tajusi odottavansa naisen kysyvän, miksi hän oli tullut hostelliin niin myöhään. Ja miksi hän oli tullut yksinään eikä miehensä kanssa. Ja minne hän aikoi mennä. Ja mitä hän oli suunnitellut tekevänsä. Ja...

”Kuinka moneksi yöksi?” Nainen kuulosti kyllästyneeltä.

”Vain yhdeksi.” Imogenin vastaus oli hädin tuskin kuiskaus. Hän rykäisi ja puhui aavistuksen kovempaa toistaessaan sanansa.

”Vain yhdeksi.”

Nainen otti avainkortin pöydältä, koodasi sen ja ojensi Imogenille.

”*Premier étage, mademoiselle*”, nainen sanoi.

Imogen mietti, oliko hostelliin päätyminen muuttanut hänet *madamesta* takaisin *mademoiselleksi*. Hän vilkaisi vasemman kätensä paljasta sormea ennen kuin lähti nousemaan portaita laukkuineen. Hän pysähtyi huoneen numero 14 ovelle. Avainkortti ei toiminut ensimmäisellä yrityksellä.

Sinä et pärjää ilman minua.

Imogen pudotti avainkortin, ja se liukui käytävän lattialla. Kesti hetken ennen kuin hän sai nostettua sen, sillä se lipesi aina

vain hänen otteestaan. Kun hän lopulta sai kortin vapiseviin käsiinsä, hän työnsi sen uudelleen lukkoon oikea puoli ylöspäin. Valo muuttui vihreäksi, ja ovi avautui.

Huone oli parempi kuin hän oli odottanut. Seinät oli maalattu haalean kermanvärisiksi, ja niitä piristi muutama kukkajuliste. Yhden hengen vuode oli yllättävän tukeva. Pitkässä ikkunassa oli valoverho, ja se johti pienelle parvekkeelle kadun puolelle. Ikkunassa oli myös vihreiksi maalatut ikkunaluukut, jotka Imogen sulki. Vuoteen lisäksi huoneen ainoa toinen huonekalu oli korkea, kapea vaatekomero, jossa oli hyllyjä. Sen vieressä seinällä oli korkea peili. Huoneessa oli oma kylpyhuone, jossa oli suihku, WC-istuin ja pesuallas, minkä vuoksi hän oli Hostel Aubergen alun alkaen valinnutkin; hän ei todellakaan aikonut jakaa kylpyhuonetta kenenkään kanssa. Vaikka mikään ei ollut ylellistä, kaikki oli moitteettoman siistiä.

Huone oli myös tyhjä. Hän tajusi puolittain ajatelleensa, että mies olisi ollut odottamassa häntä hostellissa. Hän istahti yhtäkkiä sängyn reunalle helpotuksen aaltoillessa lävitseen. Hän haukkoi henkeä. Hän painoi päänsä polviensa väliin, koska pelkäsi pyörtyvänsä.

”Olen vahva, kyvykäs nainen”, hän mutisi itsekseen. ”Pystyn pitämään huolen itsestäni.”

Hän ei kuitenkaan ollut ihan varma asiasta.

Luku 2

Vince oli aina sanonut hänelle, ettei hän osannut suunnitella etukäteen ja että ilman Vinceä hänen elämänsä olisi yhtä kaaosta. Hän todellakin oli sellainen ihminen, joka toivoi asioiden lopulta järjestyvän omalla painollaan sen sijaan että olisi yrittänyt hallita jokaista pientä yksityiskohtaa. Hän oli kuitenkin laatinut ja työstänyt yksityiskohtaista Suunnitelmaansa jo kahden vuoden ajan. Sen tärkein ominaisuus oli joustavuus, jotta hän pystyisi tarttumaan ensimmäiseen mahdolliseen tilaisuuteen. Kun tilaisuus oli koittanut, hän oli ollut valmis, sillä hän oli käynyt Suunnitelmaa läpi päässään jo miljoona kertaa. Silloinkin, kun hän oli pakannut käsimatkatavaralaukkunsa – eikä ollut piitannut siitä, että joutui luopumaan paljosta – hän ei ollut oikeasti uskonut, että todellakin tekisi sen. Hän ei ollut varma, löytäisikö itsestään enää sitä osaa, joka pystyi tekemään itsenäisiä päätöksiä.

Vince oli jättänyt hänet Dublinin lentokentälle ja käskenyt hänen pitää hauskaa, vaikka olikin ollut näreissään siitä, että hän ylipäätään oli lähdössä.

”Minun täytyy lähteä”, Imogen oli sanonut Vincelle, kun tämä oli todennut, että matka vaikutti ajan tuhlaamiselta. ”Se on minun työtäni.”

”Ei sinun työsi ollut tuollaista viime vuonna”, Vince huomautti.

”Viime vuonna Conorilla ei ollut käsi murtunut”, Imogen sanoi. ”Hän pystyi ottamaan valokuvia ja tekemään muistiinpanoja itsekin. Nyt tilanne on toinen.”

”En ymmärrä, miksi juuri sinun pitää lähteä.”

”Koska minä olen hänen avustajansa”, Imogen muistutti häntä.

”Eikö se siis tarkoita, että sinä olet vastuussa toimistosta hänen poissa ollessaan?”

”Minä hoidan toimiston Pariisista käsin puhelimella.”

”En halua, että matkustat ilman minua”, hän sanoi. ”Etenkään miehen kanssa, joka ei ole aviomiehesi.”

”Älä ole typerä!” Oli tärkeää, että Imogen salasi levottomuutensa, joten hän piti äänensä kepeänä ja hilpeänä. ”Enhän minä voisi mitenkään ottaa sinua mukaan, eikä minun ja Conorin välillä voi tapahtua mitään. Hänhän on naimisissa, herranen aika sentään!”

”Ja tuo osoittaa, kuinka naiivi sinä olet”, Vince sanoi. ”Naimisissa oleminen ei estä häntä tekemästä sinulle säädyttömiä ehdotuksia varastossa.”

”Emme me ole missään varastossa”, hän sanoi. ”Me olemme koko ajan messuhallissa.”

”Tai vikittelemästä sinua hotellissa.”

”Jos hän niin tekisi – ja se on minusta erittäin epätodennäköistä – minä muistuttaisin häntä hänen velvollisuuksistaan vaimoan kohtaan”, Imogen sanoi.

Hän tiesi, ettei Vince ollut tyytyväinen. Hän ei kuitenkaan mahtanut sille mitään. Kun Vince nousi autosta, hän kysyi jälleen kerran, oliko Imogenilla passinsa ja tarkistuskorttinsa. ”Et tarvitse paljon rahaa”, hän lisäsi. ”Kaikki sisältyy hintaan.”

Vince nousi autosta ja käveli matkustajan puolelle. ”Pidä itsesi huolta”, hän sanoi.

”Tietenkin.”

”Soita, jos tarvitset jotain.”

”En minä tarvitse mitään.”

”No, jos kuitenkin tarvitset, soita. Ei väliä mihin kellonaikaan.”

”Okei.”

”Minä rakastan sinua.”

”Ja minä rakastan sinua.”

Vince suuteli häntä.

Kun Imogen vilkaisi taakseen käveltyään sisään lentoterminaaliiin, hän näki Vincen seisovan paikallaan ja katsovan häntä. Kun hän oli noussut ylös liukuportaita lähtevien lentojen alueelle, Vince oli jo ajanut tiehensä.

Imogen odotti, kunnes oli mennyt turvatarkastuksen läpi, ennen kuin etsi pankkiautomaatin ja nosti maksimirahasumman heidän nykyiseltä tililtään. Sitten hän tarkisti toisen tilin saldon. Oman tilinsä. Tilin, josta Vince ei tiennyt mitään.

Hän oli siirtänyt tililleen rahaa kolme kertaa. Jokainen rahasumma oli peräisin firmasta, jossa hän työskenteli, bonuksia Pariisin pääkonttorista. Hän oli onnistunut sopimaan Dublinin kirjanpitoimiston kanssa, että hänen bonuksensa maksettiin toiselle tilille. Annie Costigan, firman kirjanpitäjä, oli katsonut häntä uteliaana.

”Mutta meillä on sinun tilitietosi tiedostossa”, hän sanoi.

”Se on meidän yhteinen tilimme”, Imogen selitti. ”Haluan bonusrahojen menevän henkilökohtaiselle tililleni.”

”Miksi palkkaasi ei makseta henkilökohtaiselle tilillesi?” Annie kysyi. ”Silloin voisit siirtää rahaa yhteiselle tilille...” Hänen äänensä hiipui, kun hän näki Imogenin ilmeen.

”Haluan mieluummin tehdä näin”, Imogen sanoi. ”Ole kiltti, Annie.”

Annie epäröi sormet valmiina näppäimistön päällä.

”Onko sinulla kaikki hyvin kotona, Imogen?” hän kysyi.

”Tietenkin on.” Imogen puhui terävästi. ”Ehdottomasti. Minä vain ajattelin... Vincen syntymäpäivä on kohta, ja minä haluan antaa hänelle yllätyslähjän. Se ei kuitenkaan onnistu, jos hän näkee tiedon tiliotteelta.”

”Ai.”

”Ja mitä tulee palkan siirtämisestä omalle tililleni, tiedän kyllä, että voisin tehdä niin, mutta me sovimme, että meillä olisi yhteinen tili palkoillemme, joten...”

”Hyvä on”, Annie sanoi. ”Minä hoidan asian.”

”Kiitos”, Imogen sanoi.

Hän ei saanut suuria bonuksia. Edes ne työntekijät, jotka Conorin mukaan olivat omistautuneet työlleen yhtä lailla kuin Imogen, eivät saaneet koskaan suuria bonuksia. Se kuitenkin auttoi hänet alkuun. Se riitti siihen, että Suunnitelmasta tulisi muutakin kuin pelkkä ajatus. Se riittäisi hänen suunnitelmansa toteuttamiseen. Ainakin tähän saakka. Hän makasi sängyllä ja sulki silmänsä. Melkein perillä, hän mumisi. Melkein perillä.

Seuraavana aamuna puoli seitsemältä hänen silmänsä avautuivat, ja hän oli saman tien täysin hereillä. Häneltä kesti hetken tajuta, ettei hän ollut Dublinissa. Ettei hän ollut Pariisissa. Että hän oli oikeasti tehnyt sen. Adrenaliini virtasi hänen lävitseen, ja hän nousi istumaan yllättyneenä siitä, että hänellä oli edelleen yllään sininen jakkupukunsa. Hän ei muistanut nukahtaneensa vaatteet päällään.

Hän avasi ikkunaluukut ja päästi valjun aamuauringon paisamaan ohuen verhon läpi. Sitten hän riisuutui, meni kylpyhuoneeseen ja seisoi suihkussa haalean veden alla pää kallistettuna sivulle, jotta hänen hiuksensa eivät kastuisi, sillä Hostel Auberge ei tarjonnut suihkumyssyjä eikä hän ollut tullut ajatelleeksi asiaa. Puute Suunnitelmassa, hän sanoi itselleen, mutta

*"Vaikkeinta on päätös toimia, hän luki.
Loppu on silkkaa sinnikkyyttä."*

Imogen katoaa työmatkaltaan jäljettömiin, eikä hänen aviomiehensä sen paremmin kuin ystävänsäkään ole uskoa korviaan. Mikä ihme sai idyllistä elämää viettävän naisen häipymään noin vain?

Vain Imogen itse tietää, miksi lähteminen oli aivan välttämätöntä. Hänen on yritettävä tavoittaa menneisyydestä tuttu onni, ja se hänen on tehtävä yksin. Irlantiin jätetty elämä kuitenkin vainoaa häntä – saako se hänet kiinni? Ja onko hän valmis kohtaamaan sen?

Elämä voi alkaa on Välimeren aurinkoa täynnä oleva, voimauttava romaani naisesta, joka päättää ottaa onnensa omiin käsiinsä.

Sheila O'Flanagan on irlantilainen toimittaja ja bestsellerkirjailija, jonka romaaneja on myyty maailmanlaajuisesti yli 8 miljoonaa kappaletta ja jolla on laaja, innostunut fanikunta. Hän haluaa kirjoittaa viihdettä naisista, jotka joutuvat vaikeassa tilanteessa löytämään oman vahvuutensa.

84.2

minerva

www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-805-6

9 789523 758056

